

[Arbejdsministeren.]

end vi hidtil har regnet med. Det er ganske vist sådan, at den overvejende del af denne udgift modsvares af en besparelse på udgifterne til arbejdsløshedsdagpenge i den tid, eleverne går på kursus.

Jeg har søgt om yderligere 19 mill. kr. til efteruddannelse af faglærte i dette finansår, altså i tiden indtil 1. april; jeg regner med, at dette besvarer det stillede spørgsmål.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Biltzing* (V) til arbejdsministeren:

„Finder ministeren, at arbejdsformidlingskontorer med hjemmel i arbejdsformidlingslovens § 22, stk. 1, kan nægte at give oplysning til politiet i dettes efterforskning?“

(Spm. nr. 150).

Skriftlig begrundelse:

En 63-årig invalidepensionist får stjålet sin bil den 1. oktober 1975. Dagen efter ser han ud for arbejdsformidlingen i Ballerup bilen stå parkeret, men inden han når frem til den, kommer en ung mand løbende ud fra arbejdsformidlingen, sætter sig ind i bilen og kører bort. Pensionisten skynder sig ind i arbejdsformidlingen og fortæller, hvad der er sket ham, men personalet vil ikke fortælle navnet på den mand, der lige er løbet ud. Pensionisten henvender sig herefter til Gladsaxe politi, hvor vagthavende ringer til arbejdsformidlingen, der nægter at give nogen form for oplysninger, idet man henviser til arbejdsformidlingslovens § 22, stk. 1. Da kriminalpolitiet senere på dagen henvender sig til arbejdsformidlingen, oplyser kontorets leder, at man principielt ikke må give oplysninger vedrørende kontoret til udenforstående — heller ikke til politiet.

Arbejdsformidlingslovens § 22, stk. 1, er sålydende: „Arbejdsformidlingskontoret må ikke give uvedkommende adgang til at gøre sig bekendt med de for kontoret foreliggende oplysninger om tilmeldte arbejdssøgende.“

Spørgeren er af den opfattelse, at den citerede bestemmelse ikke kan fortolkes således, at arbejdsformidlingskontorer kan afvise at give oplysninger til politiet i en efter-

forskning, allerede fordi politiet ikke kan anses for at være uvedkommende.

Biltzing (V):

Når arbejdsformidlingskontoret i Ballerup nægter at give oplysning til Gladsaxe politi i dettes efterforskning vedrørende et biltyveri, forekommer det mig, at vi står over for et nyt eksempel på, at ansatte i en offentlig myndighed påberåber sig en tavshedsforpligtelse, der hverken i indhold eller omfang svarer til, hvad der fra folketingets side har været tilsigtet.

Arbejdsformidlingskontorer har den almindelige tavshedspligt, der gælder for de fleste offentlige myndigheder, nemlig at man ikke må give uvedkommende nogen oplysninger. Heri ligger, at private ikke må få oplysninger, mens anden offentlig myndighed derimod på det, der i Sverige kaldes på tjænstens vægner, har adgang til at få relevante oplysninger.

Den særlige tavshedspligt, altså den tavshedspligt, der forhindrer selv en offentlig myndighed i at få oplysninger, og som er den tavshedspligt, arbejdsformidlingskontoret i Ballerup har opereret med i det foreliggende tilfælde, indrømmes jo kun i ganske særlige tilfælde, og disse tilfælde fremgår i hovedsagen af retsplejeloven. Arbejdsformidlingskontorer er ikke iblandt disse undtagelsestilfælde.

Jeg beder derfor ministeren bekræfte, at arbejdsformidlingskontoret ikke har haft hjemmel til at afvise politiet.

Arbejdsministeren (Erling Dinesen):

Det er rigtigt, som det er nævnt, at efter bestemmelsen i arbejdsløshedslovens § 22 må arbejdsformidlingskontorerne ikke give uvedkommende adgang til at gøre sig bekendt med de for kontoret foreliggende oplysninger om tilmeldte arbejdssøgende. Baggrunden for denne bestemmelse er hensynet til, at arbejdsformidlingen skal kunne fungere som et neutralt serviceorgan, hvor der må lægges afgørende vægt på tillidsforholdet mellem arbejdsformidlingen, de arbejdssøgende og arbejdsgiverne.

Arbejdsdirektoratet har i henhold til denne bestemmelse i et cirkulære af 29. marts 1971 givet arbejdsformidlingskontorerne retningslinjer for afgivelse af oplysning-